

ENYHÜL A TÉL, SZÁLL A SÓHAJ...

Lőrincz Sándor

Lelkem megfáradt, hûvös völgy,
Meddő, bánatos, rideg tölgy.
Mégkövült harmat lombjain,
Remegő sóhaj csókjain.

Égő fáklya fojtott lángja,
Csöndes halál, csak ez várja.
Mégis égbe, messze vágyom,
Hol gyümölcsöm függ az ágon.

Enyhül a tél, száll a sóhaj...
Zúgó szele édes óhaj.
Kopott szekér ballag bennem,
kopott szekér, ez a lelkem.

Századoknak bűnnét őrzi,
Még siratja ...mégis úzi.
Meghajoltam, alázattal,
S friss lomb ébredt a patakkal.

Zendülj völgyem, élj, virágozz!
Forrás vezet most a fához,
Kegyelméből újra látom,
Gyümölcsömet fenn az ágon.

Forrás: www.keresztenydalok.hu